

Terwijl beleggers al jaren hun geld richting opkomende markten sturen, laten zij de veel grotere beurs van Japan massaal links liggen. En dat terwijl Japan, na de VS, het grootste gewicht heeft in de MSCI World, de index die het wereldwijde aandelenklimaat volgt.

Die terughoudendheid heeft ongetwijfeld te maken met de dramatische ontwikkelingen in de jaren negentig. Een crash op de vastgoedmarkt zorgde voor een bankencrisis en mondde uit in een gigantische schuldpositie bij de Japanse overheid die de banken moest redden. In tien jaar tijd verloor de Japanse beurs driekwart van zijn waarde en nog altijd is de Nikkei het verloren decennium van de jaren negentig niet te boven.

Premier Shinzo Abe probeert de grote Aziatische economie weer op volle toeren te laten draaien door onder meer de lonen van Japanners te laten stijgen. Ook wil de overheid met haar inflatiebeleid ervoor zorgen dat Japanse bedrijven minder geld oppotten en zich gaan focussen op toekomstige groei.

TWEE ROUTES

Als de maatregelen van de Japanse overheid resultaat gaan sorteren, zal dat de beurs een verdere stoot omhoog moeten geven. Beleggers zouden daarvan kunnen profiteren. Wie de brede ontwikkeling van de Japanse beurs wil volgen, kiest voor een passief fonds. Beleggers die meer heil zien in een specifiek segment aandelen kunnen terecht bij actief beheerde fondsen. Van beide opties beoordeelden wij een aantal mogelijkheden.

DE GOEDKOPSTE TRACKER OP JAPAN IS DIE VAN AANBIEDER VANGUARD

Meer focus op groei, winst en aandeelhouders

Japanse aandelen zijn relatief goedkoop, maar niet zonder reden volgens experts: voor menig Japans bedrijf is de beurskoers en bijbehorende winstgevendheid niet prioriteit nummer één. Zo is het rendement op het eigen vermogen [roe] bij Amerikaanse ondernemingen een stuk hoger dan bij Japanse bedrijven. Het verschil is zelfs factor twee: bedrijven uit de Japanse Nikkei hebben een rendement op eigen vermogen van 6 procent, tegen 13,6 procent voor Amerikaanse S&P 500-bedrijven. Hierdoor wordt een geïnvesteerde dollar door beleggers eerder terugverdiend in de VS dan in Japan. Toch lijkt verandering in de manier van denken van bestuurder van Japanse bedrijven op komst. Sinds de zomer van 2013 is er de Nikkei 400 met daarin de meest winstge-

vende en aandeelhoudersvriendelijke ondernemingen uit het land. Naast kwantitatieve selectieregels (onder andere roe) is er ook een check door een commissie die kijkt naar de corporate-governance-structuren van bedrijven. Voor veel ondernemingen is het inmiddels een doel op zich om te worden opgenomen in de Nikkei 400.

De nieuwe index strookt met het beleid van premier Abe, die bedrijven – en hun vaak te passieve institutionele, Japanse aandeelhouders – deels verantwoordelijk houdt voor de matige economische prestaties in Japan. Een van de maatregelen die de overheid heeft genomen, is het invoeren van gedragsregels voor actief aandeelhouderschap waar steeds meer institutionele beleggers zich aan houden.

VANGUARD FTSE JAPAN UCITS ETF

ISIN-CODE: IE00B95PGT31

De Vanguard FTSE Japan UCITS ETF heeft als doel een mandje Japanse aandelen jaar in jaar uit zo goed mogelijk te volgen. In de FTSE Japan zitten 475 bedrijven die de etf van Vanguard allemaal in de beleggingsportefeuille opneemt. Het gaat hier om de allergrootste Japanse ondernemingen als autofabrikant Toyota, bankengroep Mitsubishi en telecom- en internetonderneming SoftBank, grootaandeelhouder van Alibaba. Andere bekende namen zijn onder meer Canon, Panasonic en Sony.

Het grootste deel van de bedrijven in de etf – een kwart – valt onder de sector consumentengoeederen. Daarentegen wordt slechts 1

procent belegd in de olie- en gasindustrie. Hiermee onderscheidt Japan zich duidelijk van bijvoorbeeld de S&P 500 die de Amerikaanse beurs peilt en de Europese Stoxx 600. Japan heeft geen bedrijven als Exxon Mobil en Shell, en is meer dan andere westerse landen afhankelijk van de import van energie, helemaal nu kernenergie nog altijd op een relatief laag pitje staat na de ramp in Fukushima.

RENDEMENT EN RISICO

Risico, uitgedrukt in het mogelijk afwijken van een beursindex, kent de etf van Vanguard nauwelijks. In 2014 daalde de etf met 3,91 procent (in dollars), tegen min 3,59

procent voor de index. Een deel van het verschil van 32 basispunten wordt verklaard door de jaarlijkse kostenvoet, de ongoing charges, met daarin met name de beheerkosten. Dat er een wat groter verschil in prestatie is tussen de etf en de index komt door onder meer de transactiekosten die niet in de kostenmaatstaf zijn opgenomen.

Verder is er ook geen risico wat betreft tegenpartijrisico, omdat Vanguard de index volgt door de onderliggende aandelen uit de index te kopen en deze niet uit-